

செய்யுள் பாடப்பகுதிகள் கலை, அறிவியல்

இரண்டாமாண்டு இளநிலைப் பட்டப்படிப்பு

(B.A., B.Sc. (Gen)) மாணவர்க்குரியது

பகுதி ஒன்று - பொதுத்தமிழ்

மூன்றாம், நான்காம் பருவங்களுக்குரிய

செய்யுள் பாடப்பகுதிகள்

மூன்றாம் பருவம் - காப்பியம், சிற்றிலக்கியம்

நான்காம் பருவம் - சங்க இலக்கியம்



மனோன்மணியம் சுந்தரனார்

பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி

பல்கலைக்கழக வெளியீடு

2016, 2017, 2018 ஆகிய ஆண்டுகளில் சேரும்

மாணவர்க்குரியது.

1. சிலப்பதிகாரம்

மதுரைக் காண்டம்
வழக்குரை காதை

வாயி லோயே வாயி லோயே (24)

அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்து (25)
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயி லோயே
இணையரிச் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளென்று
அறிவிப் பாயே அறிவிப் பாயே, என

வாயிலோன், வாழியெங் கொற்கை வேந்தே வாழி (30)
தென்னம் பொருப்பின் தலைவ வாழி
செழிய வாழி தென்னவ வாழி
பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி
அடர்த்தெழு குருதி அடங்காப் பசுந்துணிப்

பிடர்த்தலைப் பீடம் ஏறிய மடக்கொடி (35)
வெற்றிவேல் தடக்கைக் கொற்றவை யல்லள்
அறுவர்க் கிளைய நங்கை இறைவனை
ஆடல்கண் டருளிய அணங்கு சூருடைக்
கானகம் உகந்த காளி தாருகன்

பேருரங் கிழித்த பெண்ணும் அல்லள் (40)
செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்
பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே
கணவனை இழந்தாள் கடையகத் தாளே, என

வருக மற்றவள் தருக ஈங்கென (45)
வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
கோயில் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி
நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய்
யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய்எனத்

தேரா மன்னா செப்புவ துடையேன் (50)
எள்ளறு சிறப்பின் இமையவர் வியப்பப்
புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சுகடத் தான்தன்

அரும்பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன் (55)
பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே அவ்வூர்
ஏசாச் சிறப்பின் இசைவிளங்கு பெருங்குடி
மாசாத்து வாணிகன் மகனை யாகி
வாழ்தல் வேண்டி ஊழ்வினை துரப்பச்

சூழ்கழல் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்தீங்கு (60)
என்காற் சிலம்புகர்தல் வேண்டி நிற்பாற்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி யென்பதென் பெயரேயெனப், பெண்ணணங்கே
கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று

வெள்வேற் கொற்றம் காண்என ஒள்ளிழை (65)
நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே
அன்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை அரியே, எனத்
தேமொழி உரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
பாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை அரியே

நருகெனத் தந்துதான்முன் வைப்பக் (70)
கண்ணகி அணிமணிக் காற்சிலம் புடைப்ப
மன்னவன் வாய்முதல் தெறித்தது மணியே, மணிகண்டு
தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்தசெங் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் கேட்ட

யானோ அரசன் யானே கள்வன் (75)
மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகவென் னாயுள்ளன
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந் தனளே தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைந்தனள் நடுங்கிக்

கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்என்று (80)

இணையடி தொழுதுவீழ்ந் தனளே மடமொழி. (81)

- இளங்கோவடிகள்

2. மணிமேகலை

சிறைக்கோட்டம் அறக்கோட்டமாக்கிய காதை

ஆற்றா மாக்கட் காற்றுந் துணையாகி (35)
ஏற்றலும் இடுதலும் இரப்போர் கடனவர்
மேற்சென் றளித்தல் விழுத்தகைத் தென்றே
நூற்பொருள் உணர்ந்தோர் நுனித்தன ராமென
முதியாள் கோட்டத் தகவையின் இருந்த

அமுத சுரபியை அங்கையின் வாங்கிப் (40)
பதியபந் திரிதரும் பைந்தொடி நங்கை
அதிர்கழல் வேந்தன் அடிபிழைத் தாரை
ஒறுக்குந் தண்டத் துறுசிறைக் கோட்டம்
விருப்பொடும் புகுந்து வெய்துயிர்த்துப் புலம்பி

ஆங்குப் பசியுறும் ஆருயிர் மாக்களை (45)
வாங்கு கையகம் வருந்தநின் றூட்டலும்
ஊட்டிய பாத்திரம் ஒன்றென வியந்து
கோட்டங் காவலர் கோமகன் றனக்கிப்
பாத்திர தானமும் பைந்தொடி செய்தியும்

யாப்புடைத் தாக இசைத்துமென் றேகி ... (50)

வாழி யெங்கோ மன்னவர் பெருந்தகை (129)
கேளிது மன்னோ கெடுகநின் பகைஞர்
யானைத் தீநோய்க் கயர்ந்துமெய் வாடியிம்
மாநகர்த் திரியுமோர் வம்ப மாதர்
அருஞ்சிறைக் கோட்டத் தகவயிற் புகுந்து
பெரும்பெயர் மன்ன நின்பெயர் வாழ்த்தி

ஐயப் பாத்திரம் ஒன்றுகொண் டாங்கு (135)
மொய்கொண் மாக்கண் மொசிக்கவுண் சுரந்தனன்
ஊழிதோ றுழி உலகங் காத்து
வாழி யெங்கோ மன்னவ என்றலும்
வருக வருக மடக்கொடி தானென்று

அருள்புரி நெஞ்சமொ டரசன் கூறலின் (140)
வாயிலாளரின் மடக்கொடி தான்சென்று
ஆய்கழல் வேந்தன் அருள்வா ழியவெனத்
தாங்கருந் தன்மைத் தவத்தோய் நீயார்
யாங்கா கியதிவ் வேந்திய கடிஞையென்று

அரசன் கூறலும் ஆயிழை உரைக்கும் (145)
விரைத்தார் வேந்தே நீநீடு வாழி
விஞ்சை மகள்யான் விழவணி மூதூர்
வஞ்சந் திரிந்தேன் வாழிய பெருந்தகை
வானம் வாய்க்க மண்வளம் பெருகுக

தீதின் றாக கோமகற் கீங்கீது (150)
ஐயக் கடிஞை அம்பல மருங்கோர்
தெய்வந் தந்தது திப்பியமாயது
யானைத் தீநோய் அரும்பசி கெடுத்தது
ஊனுடை மாக்கட் குயிர்மருந் திதுவென

6 செய்யுள் பாடப்பகுதிகள் முன்றாம் பருவம் - மணிமேகலை

யான்செயற் பாலதென் இளங்கொடிக் கென்று (155)
வேந்தன் கூற மெல்லியல் உரைக்கும்
சிறையோர் கோட்டஞ் சீத்தருள் நெஞ்சத்து
அறவோர்க் காக்கும் அதுவா ழியரென
அருஞ்சிறை விட்டாங் காயிழை உரைத்த

பெருந்தவர் தம்மாற் பெரும்பொரு ளெய்தக் (160)
கறையோ ரில்லாச் சிறையோர் கோட்டம்

அறவோர்க் காக்கினன் அரசாள் வேந்தென். (162)

- சீத்தலைச் சாத்தனார்

3. சீவகசிந்தாமணி முக்தி இலம்பகம்

நெடுவரை அருவி ஆடிச் சந்தன் நிவந்த சோலைப்
படுமதம் கவரும் வண்டு பைந்தளிர்க் கவரி ஏந்திப்
பிடிமகிழ்ந்த தொப்ப நின்ற பெருங்களிற் றரசு நோக்கி
வடிமதர் மழைக்கண் நல்லார் மன்னனை மகிழ்ந்து நின்றார் (117)

கொழுமடல் குமரி வாழைத் துகிற் சுருள் கொண்டு தோன்றச்
செழுமலர்க் காம வல்லி செருக்கயல் சிற்ப மாகக்
கழுமணிச் செம்பொன் ஆழிக் கைவிரல் உகிரில் கிள்ளி
விழுமுலைச் சூட்டி நின்றார் விண்ணவர் மகளிர் ஒத்தார். (118)

கடைதயிர்க் குரல வேங்கை கண்ணுறச் சென்று நண்ணி
மிடைமயிர்க் கவரி நல்லான் கன்றுஉணக் கண்டு நிற்பார்
புடைதிரண் டெழுந்த பொம்மல் வன்முலை பொறுக்க லாற்றார்
நடைமெலிந்து இகலியன்ன நன்னடை நயந்து நிற்பார். (119)

எம்வயின் வருக வேந்தன் இங்கென இரங்கு நல்லியாழ்
வெம்மையின் விழையப் பண்ணி எஃகுநுண் செவிகள் வீழ்ச்
செம்மையில் கனிந்த காமத் தூது விட்டோத முத்தம்
வெம்முலை மகளிர் வீழ்பூம் பொதும்பருள் விதும்பி னாரே. (120)

பிடிமருள் நடையி னார்தம் பெருங்கவின் குழையப்புல்லித்
தொடைமலர்க் கண்ணி சேர்த்திச் சுரும்புண மலர்ந்த மாலை
உடைமது ஒழுகச் சூட்டி உருவத்தார் குழைய வைகிக்
கடிமலர் மகளிர் ஒத்தார் காவலன் களிவண் டொத்தான். (121)

6. இழைந்தவர் நலத்தை எய்தி இனந்திரி ஏறு போலக்
குழைந்ததார் நெகிழ்ந்த தானைக் கொற்றவன் பெயர்ந்து போகி
வழிந்து தேன் வார்ந்து சோரும் வருக்கையின் நீழல் சேர்ந்தான்
விழைந்த அக்கடுவன் ஆங்கோர் மந்தியை விளித்த தன்றே (122)
7. அளித்தன மந்தி தன்னை ஆர்வத்தால் விடாது புல்லி
ஒளித்தொரு பொதும்பர்ச் சேர்ந்தாங்கு ஒருசிறை மகிழ்ச்சி ஆர்ந்து
தளிர்ந்தலை பொதும்பர் நீங்கித் தம்மினம் இரண்டும் சேர்ந்த
களித்தலைக் கூட்டம் காதல் மந்திகண்டு இருந்த தன்றே. (123)
8. பரத்தையர்த் தோய்ந்த மார்பம் பத்தினி மகளிர் தீண்டார்
திருத்தகைத் தன்று தெண்ணீர் ஆடிநீர் வம்மின் என்ன
உரைத்ததென் மனத்தில் இல்லை உயர்வதைத் தேனை உண்பார்
வருத்தும் காஞ்சிரமும் வேம்பும் வாய்க் கொள்வார் யாவர் சொல்லாய். (124)
9. ஈங்கினி என்னை நீக்கி எவன்செய்தி எனக்கு வாணாள்
நீங்கிற்றுச் சிறிது நிற்பில் காண்டியால் நீயும் என்னத்
தூங்கித்தான் துளங்க மந்தி தொழுத்தையேன் செய்த தென்று
தாங்குபு தழுவிக்கொண்டு தன்னைத்தான் பழித்த தன்றே. (125)
10. கண்ணினால் குற்றம்கண்டும் காதலன் தெளிப்பத் தேறிப்
பெண்மையால் பழித்தமந்தி பெருமகிழ் உவகை செய்வான்
திண்ணிலைப் பலவின் தேங்கொள் பெரும்பழம் கொண்டு கீறிப்
பண்ணுறு சுளைகள் கையால் பகுத்துணக் கொடுத்த தன்றே. (126)
11. இன்கனி கவரும் மந்தி கடுவனோடு இரிய வாட்டி
நன்கனி சிலதன் உண்ண நச்சுவேல் மன்னன் நோக்கி
என்பொடு மிடைந்த காமம் இழிபொடு வெறுத்து நின்றான்
அன்புடை அரிவை கூட்டம் பிறனுழைக் கண்ட தொத்தே. (127)
12. கைப்பழம் இழந்த மந்தி கட்டியங் காரன் ஒத்தது
இப்பழம் துரந்து கொண்ட சிலதனும் என்னை ஒத்தான்
இப்பழம் இன்று போகத்து இன்பமே போலும் என்று
மெய்ப்பட உணர்வு தோன்றி மீட்டிது கூறினானே. (128)

13. மெலியவர் பெற்ற செல்வம் வேரொடு கீழ்ந்து வெளவி
வலியவர் கொண்டு மேலை வரம்பிகந்து அரம்பு செய்யும்
கலியது பிறவிகண்டாம் காலத்தால் அடங்கி நோற்று
நலிவிலா உலகம் எய்தல் நல்லதே போலும் என்றான். (129)
14. நல்வினை என்னும் நன்பொற் கற்பக மகளிர் என்னும்
பல்பழ மணிக்கொம்பீன்று பரிசில் வண்டு உண்ணப் பூத்துச்
செல்வப் பொற் சிறுவர் என்னும் தாமங்கள் தாழ்ந்து நின்ற(து)
ஒல்கிப்போம் பாவக்காற்றின் ஒழிகஇப் புணர்ச்சி என்றான். (130)
15. வேட்கைமை என்னும் நாவில் காமவெந் தேறல் மாந்தி
மாட்சியொன் றானு மின்றி மயங்கினேற்கு இருளை நீங்கக்
காட்டினார் தேவ ராவர் கைவிளக்கு அதனை என்று
தோட்டியால் தொடக்கப் பட்ட சொரிமதக் களிற்றின் மீண்டான். (131)
16. கைந்நிறை எஃகம் ஏந்திக் கனமணிக் குழைவில் வீச
மைந்நிற மணிவண்டு ஆர்ப்ப வார்தளிர் கவரி வீச
மெய்ந்நெறி மகிழ்ந்து நின்றான் வேனில்வாய்க் காமன் ஒத்தான்
மொய்ந்நிற மாலை வேய்ந்து முருகுலா முடியினானே. (132)
17. நடுச்சிகை முத்துத் தாமம் வாள்நுதல் நான்று நக்கப்
படுத்தனர் பைம்பொற் கட்டில் பாடினர் கீதம் தூபம்
எடுத்தனர் எழுந்து தேனார் எரிமணி வீணை ஆர்த்த
கொடிப்பல பூத்துச் சூழ்ந்த குங்குமக் குன்றம் ஒத்தான். (133)
18. மெள்ளவே புருவங் கோலி விலங்கிக் கண் பிறழ நோக்கி
முள்ளெயிறு இலங்கச் செவ்வாய் முறுவல்தூது ஆதி யாக
அள்ளிக் கொண்டு உண்ணக் காமம் கனிவித்தார் பனிவில் தாழ்ந்த
வள்ளிதழ் மாலை மார்பன் வச்சிர மனத்தன் ஆனான். (134)

- திருத்தக்கதேவர்

4. கம்பராமாயணம்
அயோத்தியா காண்டம்
குகப் படலம்

சி்ருங்கி பேரம் எனத்திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்று நகர்உறை வாழ்க்கையன்,
ஒருங்கு தேனொடு மீன்உப காரத்தன்
இருந்த வள்ளலைக் காண எய்தினான். (660)

நின்றான் நெஞ்சில் நிரம்புறும் அன்பால்,
“இன்றே நிற்பணி செய்திட இறைவா!
நன்றே வந்தனன் நாய்அடி யேன்யான்”
என்றே கூவினன், எயினரின் இறையோன். (662)

கூவா முன்னம், இளையோன் குறுகி, ‘நீ
யாவன்? யா?’ என அன்பின் இறைஞ்சினான்
‘தேவா! நின்கழல் சேவிக்க வந்தனன்;
நாவம் வேட்டுவன், நாய்அடி யேன்’ என்றான். (663)

‘நிற்றிசண்டு என்று’ புக்கு நெடியவன் தொழுது, தம்பி,
‘கொற்றவ! நின்னைக் காணக் குறுகினன்; நிமிர்ந்த கூட்டச்
சுற்றமும், தானும், உள்ளந் தூயவன்; தாயின் நல்லான்;
எற்றுநீர்க் கங்கை நாவாய்க்கு இறை; குகன் ஒருவன்’ என்றான். (664)

5. அண்ணலும் விரும்பி, 'என்பால் அழைத்திநீ அவனை' என்றான்; பண்ணவன், 'வருக' என்ன பரிவினன் விரைவில் புக்கான்; கண்ணனைக் கண்ணில் நோக்கிக் களித்தனன்; இருண்ட குஞ்சி மண்ணுறப் பணிந்து, மேனி வளைத்துவாய் புதைத்து நின்றான். (665)
6. "அரிய, தாம் உவப்ப, உள்ளத்து அன்பினால் அமைந்த காதல் தெரிதரக் கொணர்ந்த என்றால், அமிழ்தினும் சீர்த்த அன்றே? பரிவினால் தழீஇய என்னில் பவித்திரம்; எம்ம னோர்க்கும் உரியன; இனிதின் நாமும் உண்டனம் அன்றோ?" என்றான் (667)
7. சிங்கஏறு அனைய வீரன், பின்னரும் செப்பு வான், 'யாம் இங்குஉறைந்து, எறிநீர்க் கங்கை ஏறுதும் நாளை; யாணர்ப் பொங்குநின் சுற்றத் தோடும் போய்உவந்து, இனிதுஉன் ஊரில் தங்கி, நீநாவா யோடும் சாருதி விடியல்" என்றான். (668)
8. கார்குலாம் நிறத்தான் கூற, காதலன் உணர்த்து வான், "இப் பார்குலாம் செல்வ! நின்னை, இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை ஈர்கிலாக் கள்வ னேன்யான், இன்னலின் இருக்கை நோக்கித் தீர்கிலேன்; ஆனது, ஐய! செய்குவென் அடிமை? என்றான். (669)
9. அடிதொழுது உவகை தூண்ட அழைத்தனன், ஆழி அன்ன துடியுடைச் சேனை வெள்ளம் பள்ளியைச் சுற்ற ஏவி, வடிசிலை பிடித்து, வாளும் வீக்கி, வாய் அம்பு பற்றி, இடியுடை மேகம்என்ன இணையடி ஏத்தி நின்றான். (671)
10. தும்பியின் குழாத்தில் சுற்றும் சுற்றத்தன் தொடுத்த வில்லன், வெம்பி வெந்து அழியா நின்ற நெஞ்சினன் விழித்து கண்ணன் தம்பி நின்றானை நோக்கித் தலைமகன் தன்மை நோக்கி, அம்பியின் தலைவன் கண்ணீர் அருவிசோர் குன்றின் நின்றான். (678)
11. நாள் முதற்கு அமைந்த யாவும் நயந்தனன் இயற்றி நாமத் தோள்முதற்கு அமைந்த வில்லான் மறையவர் தொடர்ப் போனான் ஆள்முதற்கு அமைந்த கேண்மை அன்பனை நோக்கி ஐய கோள்முதற்கு அமைந்த நாவாய் கொணருதி விரைவின் என்றான். (681)

12. 'பொய்ம்முறை அலராஎம் புகலிடம் வனமேயால்,
கொய்ம்முறை உறுதாராய் குறைவிலெம் வலியேமால்
செய்ம்முறை குற்றேவல் செய்குதும் அடியோமை
இம்முறை உறவென்னா இனிதிரு நெடிதெம்மூர்; (683)
13. தேனுள்; தினையுண்டால், தேவரும் நுகர்தற்கு ஆம்
ஊன்உள; துணைநாயேம் உயிருள விளையாடக்
கான்உள புனல்ஆடக் கங்கையும் உளதன்றோ?
நான் உள தனையும்நீ இனிதிரு நட, எம்பால்; (684)
14. தோலுள, துகில்போலும்; சுவையுள தொடர்மஞ்சம்
போலுள பரண்வைகப் புரையுள கடிதோடும்
காலுள; சிலைபூணும் கையுள கலிவானின்
மேலுள பொருளேனும் விரைவொடு கொணர்வேமால் (685)
15. "ஐயிரு பத்தோடுஐந் தாயிரர் உளராணை
செய்குநர் சிலைவேடர் தேவரின் வலியாரால்
உய்குதும் அடியேம்எம் குடிலிடை ஒருநாள்நீ
வைகுதி எனின், மேலோர் வாழ்விலை பிறிதெ"ன்றான் (686)
16. அண்ணலும் அதுகேளா அகநிறை அருள்மிக்கான்
வெண்ணிற நகைசெய்தான் "வீர! நின் உழையாம் அப்
புண்ணிய நதியாடிப் புனிதரை வழிபாடுற்று
எண்ணிய சிலநாளில் குறுகுதும் இனிதென்"றான். (687)
17. சிந்தனை உணர்கிற்பான் சென்றனன் விரைவோடும்
தந்தனன் நெடுநாவாய்; தாமரை நயனத்தான்
அந்தணர் தமையெல்லாம், 'அருளுதிர் விடை' என்னா,
இந்துவின் நுதலாளோடு இளவலோடு இனிதேறா. (688)
18. 'விடு நனி கடிதெ'ன்றான்; மெய் உயிர் அனையானும்
முடுகினன் நெடுநாவாய் முரிதிரை நெடுநீர்வாய்க்
கடிதினின் மடவன்னக் கதியது செல, நின்றார்
இடருற, மறையோரும் எரியுறு மெழுகானார் (689)

5.பெரிய புராணம் பூசலார் நாயனார் புராணம்

அன்றினார் புரமெரித்தார்க் காலயம் எடுக்க எண்ணி
ஒன்றும் அங் குதவா தாக உணர்வினால் எடுக்குந் தன்மை
நன்றென மனத்தி னாலே நல்லஆ லயந்தான் செய்த
நின்ற ஊர்ப் பூச லார்தம் நினைவினை உரைக்க லுற்றாம். (4176)

உலகினில் ஒழுக்கம் என்றும் உயர்பெருந் தொண்டை நாட்டு
நலமிகு சிறப்பின் மிக்க நான்மறை விளங்கு முதுார்
குலமுதற் சீலம் என்றுங் குறைவிலா மறையோர் கொள்கை
நிலவிய செல்வம் மல்கி நிகழ்திரு நின்றஊராம். (4177)

அருமறை மரபு வாழ அப்பதி வந்து சிந்தை
தருமுணர் வான எல்லாந் தம்பிரான் கழல்மேற் சார
வருநெறி மாறா அன்பு வளர்ந்தெழ வளர்ந்து வாய்மைப்
பொருள்பெறு வேத நீதிக் கலையுணர் பொலிவின் மிக்கார் (4178)

அடுப்பது சிவன்பால் அன்பர்க் காம்பணி செய்தல் என்றே
கொடுப்பதெவ் வகையுந்தேடி அவர்கொளக் கொடுத்துங் கங்கை
மடுப்பொதி வேணி ஐயர் மகிழ்ந்துறை வதற்கோர் கோயில்
எடுப்பது மனத்துக் கொண்டார் இருநிதி இன்மை எண்ணார். (4179)

5. மனத்தினாற் கருதி எங்கும் மாநிதி வருந்தித்தேடி
எனைத்தும்ஓர் பொருட்பே றின்றி என்செய்கேன் என்றுநைவார்
நினைப்பினால்எடுக்க நேர்ந்து நிகழ்வுறு நிதியமெல்லாம்
தினைத்துணை முதலாத் தேடிச் சிந்தையால் திரட்டிக் கொண்டார். (4180)
6. சாதனத் தோடு தச்சர் தம்மையும் மனத்தால் தேடி
நாதனுக் கால யஞ்செய் நலம்பெறு நன்னாட் கொண்டே
ஆதரித் தாக மத்தால் அடிநிலை பாரித் தன்பால்
காதலிற் கங்குற் போதுங் கண்படா தெடுக்க லுற்றார். (4181)
7. அடிமுதல் உபானம் ஆதி யாகிய படைக ளெல்லாம்
வடிவுறுந் தொழில்கள் முற்ற மனத்தினால் வகுத்து மான
முடிவுறு சிகரந் தானும் முன்னிய முழுத்திற் கொண்டு
நெடிதுநாள் கூடக்கோயில் நிரம்பிட நினைவாற் செய்தார். (4182)
8. தூபியும் நட்டு மிக்க சுதையுநல் வினையுஞ் செய்து
கூவலும் அமைத்து மாடு கோயில்கூழ் மதிலும் போக்கி
வாவியுந் தொட்டு மற்றும் வேண்டுவ வகுத்த மன்னுந்
தாபரஞ் சிவனுக் கேற்க விதித்தநாள் சாரு நாளில் (4183)
9. காடவர் கோமான் கச்சிற் கற்றளி எடுத்துமுற்ற
மாடெலாஞ் சிவனுக் காகப் பெருஞ்செல்வம் வகுத்தல் செய்வான்
நாடமா லறியா தாரைத் தாபிக்கும் அந்நாள் முன்னாள்
ஏடலர் கொன்றை வேய்ந்தார் இரவிடைக் கனவி லெய்தி. (4184)
10. நின்றஊர்ப் பூசல் அன்பன் நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த
நன்றுநீ டால யத்து நாளைநாம் புகுவோம் நீஇங்கு
ஒன்றிய செயலை நாளை ஒழிந்துபின் கொள்வாய் என்று
கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர் கோயில் கொண்டருளப் போந்தார். (4185)
11. தொண்டரை விளக்கத் தூயோன் அருள்செய்த் துயிலை நீங்கித்
திண்டிறல் மன்னன் அந்தத் திருப்பணி செய்தார் தம்மைக்
கண்டுநான் வணங்க வேண்டும் என்றெழுங் காதலோடும்
தண்டலைச் சூழல் சூழ்ந்த நின்றவூர் வந்து சார்ந்தான் (4186)

12. அப்பதி அணைந்து பூசல் அன்பர்இங் கமைத்த கோயில்
எப்புடை யதுஎன் றங்கண் எய்தினார் தம்மைக் கேட்கச்
செப்பிய பூசல் கோயில் செய்ததொன்றில்லை என்றார்
மெய்ப்பெரு மறையோ ரெல்லாம் வருகஎன் றுரைத்தான் வேந்தன்.(4187)
13. பூசுரர் எல்லாம் வந்து புரவலன் தன்னைக் காண
மாசிலாப்பூச லார்தாம் யார்என மறையோ ரெல்லாம்
ஆசில்வே தியன்இவ் வூரான் என்றவர் அழைக்க ஒட்டான்
ஈசனார் அன்பர் தம்பால் எய்தினான் வெய்ய வேலான். (4188)
14. தொண்டரைச் சென்று கண்ட மன்னவன் தொழுது நீர்இங்கு
எண்டிசை யோரும் ஏத்த எடுத்தஆ லயந்தான் யாதிங்கு
அண்டர்நா யகரைத் தாபித் தருளுநாள் இன்றென்று உம்மைக்
கண்டடி பணிய வந்தேன் கண்ணுதல் அருள்பெற்று என்றான். (4189)
15. மன்னவன் உரைப்பக் கேட்ட அன்பர்தாம் மருண்டுநோக்கி
என்னையோர் பொருளாக் கொண்டே எம்பிரான் அருள்செய் தாரேல்
முன்வரு நிதியி லாமை மனத்தினால் முயன்ற கோயில்
இன்னதாம் என்று சிந்தித் தெடுத்தவா றெடுத்துச் சொன்னார். (4190)
16. அரசனும் அதனைக் கேட்டங் கதிசயம் எய்தி என்னே
புண்பு சிந்தை அன்பர்பெருமைஎன் றவரைப் போற்றி
வளர்ப்புறி மாலை தாழ நிலமிசை வீழ்ந்து தாழ்ந்து
முன்செந் தானை யோடு நீண்டுதன் மூதூர்ப் புக்கான். (4191)
17. அன்பரும் அமைத்த சிந்தை ஆலயத் தரனார் தம்மை
நன்பெரும் பொழுது சாரத் தாபித்து நலத்தி னோடும்
பின்புபூ சனைகளெல்லாம் பெருமையிற் பலநாட் பேணிப்
பொன்புனை மன்று ளாடும் பொற்கழல் நீழல் புக்கார். (4192)
18. நீண்ட செஞ்சடையி னார்க்கு நினைப்பினால் கோயிலாக்கிப்
பூண்டஅன் பிடைய றாத பூசலார் பொற்றாள் போற்றி
ஆண்டகை வளவர் கோமான் உலகுய்ய அளித்தசெல்வப்
பாண்டிமா தேவியார்தம் பாதங்கள் பரவ லுற்றேன். (4193)

- சேக்கிழார்

6. சீறாப்புராணம்
விலாதத்துக் காண்டம்
பாந்தள்வசனித்த படலம்

1. வேங்கை போயபின் வள்ளலு மனைவரும் விரைவிற்
றாங்க ருஞ்சுமை யொட்டகம் புரவியுஞ் சாய்த்து
நீங்க ரும்பரற் காணையா றுகளையு நீந்தி
யோங்க லுஞ்சிறு திடர்களுங் கடந்துட னடந்தார் (768)
2. துன்று மென்மதி முகந்துலங் கிடவெகு தூரஞ்
சென்ற பிற்றையிங் கிவர்களி லொருவர்செப் பினராற்
குன்று தோன்றுவ ததன்கிழக் கொருகுவ டடுப்ப
வன்றி றற்கொடும் பாந்தளுண் டவண்வழிக் கெனவே. (769)
3. பாந்த ளொன்றுள தெனுமொழி செவிபுகப் பசுந்தேன்
மாந்தி வண்டிசை பயிலுமொண் டார்ப்புய வள்ளல்
சுந்தன் மாவுடன் பின்னிட வருகெனக் குழவை
நீந்தி முன்னிட நடந்தனர் காணிடை நெறியின் (770)

4. சீத வொண்புனர் குட்டமுந் துடவையுஞ் செறிந்த
பாதை நீந்தியங் கொருகுவ டடியினிற் படரக்
கோது கோடைமா ருதமுயிர்த் துணங்குகுன் றனைய
தீது றுங்கொலைப் பாந்தளைக் கண்டனர் திறலோர் (771)
5. கண்க ளக்கினிக் குவையெனப் பொருதிசை கதுவ
மண்க ளெங்கணூ மிருளுற நச்சுமா சுமிழ்ந்து
விண்கொ ளும்பிறைக் கீற்றென வெள்ளெயி றிலங்கப்
புண்கொ ளுங்கடை வாய்கவை நாவிடை புரள. (772)
6. புள்ளி வட்டவெண் பரிசைக ளெனவுடல் போர்ப்பத்
தள்ளி வாலசைத் திடுதலிற் றரையிடம் பிதிர்த்திட்
டள்ளி விட்டெறிந் தெனத்திசை திசைதுக ளடைய
விள்ள ருஞ்சிரச் சூட்டொரு கதிரினும் விளங்க (773)
7. கண்டு தம்மனத் திடையினி லொருபயங் கரஞ்சற்
றுண்ட தில்லைகொ லென்னவந் துதித்தவந் நொடிக்கு
ளண்டர் போற்றிய முதலிறை யவன்றிரு வருளாற்
கொண்டு சத்தமொன் றெழுந்தது குவலயங் குலுங்க. (774)
8. முகம்ம தேயும தடியிணை காணவிவ் வழியி
னிகரில் வாளர வடைந்தது பயங்கர நினையா
தகம கிழந்திடச் செலுமென வரசர்கோன் களித்துப்
புகர றத்தனி நடந்தடுத் தனர்புயங் கனையே. (775)
9. இரைந்து மூச்சொடுங் கிடந்தகட் செவிதலை யெடுத்து
விரிந்தெ ரிந்தகட் கடையினான் முகம்மதை விழித்துத்
தெரிந்து நோக்கிநம் மிறையவன் றுாதெனத் தெளிந்து
வருந்து துன்பமின் றொழிந்தன மெனமகிழ்ந் ததுவே. (776)

16. பொருப்பி டத்தினு மடவிக ளிடத்தினும் புகுந்து
 விருப்பு றும்படி வாழ்வதல் லதுநெறி மேவி
 யிருப்பி னின்வயி னிடர்வரு மெனவெடுத் திசைத்தார்
 கருப்பி ருந்துதே னிடைதவழ் தொடையணி தோன்றல். (783)
17. ஒடுங்கித் தெண்டனிட் டுறைந்திட மிகழ்ந்தொரு மருங்கி
 னெடுங்கி ரிப்புறந் தவழ்ந்தென வுடறனை நெளித்து
 மடங்கல் வெங்கரி கொடுவரி யடவியின் மறைந்து
 நடுங்கி டத்தனி போயது பெருந்தலை நாகம். (784)
18. நாக முற்றதுங் கிடந்ததும் பாதையி னயினார்
 பாக முற்றுமெய் வணங்கிநன் மொழிசில பகர்ந்து
 போகை யென்றதிற் போயதும் புதமைகொ லெனவே
 யாக முற்றதி சயித்தன ரனைவரு மன்றே. (785)

- உமறுப் புலவர்

7. இரட்சணிய யாத்ரிகம் சுமைநீங்கு படலம்.

1. விதிவிலக் கிகந்தீட்டு வினைச்சுமை சுமந்தொல்கி
முதுகுளுக் குறுமேனு மிடுகிய முடுக்கேனுஞ்
சதியெது மணுகாமே சமைத்துள வீடேற்ற
மதிலிரு மருங்காக வழியினி யனபோனான். (1)
2. காவல னருள்சேய்செங் கமலமெல் லடிதோய்ந்த
தாவரு நெறியூடு தனிவரு மறைவாணன்
பாவரு திருநாமப் பதிகமிங் கிதமாக
மேவர வினிதோதி விரைகுவ லெனவுன்னா (2)
3. இப்பரி சிவனேக வெதிரொரு சிறுகுன்றம்
ஒப்பதோ ருயர்பூமி யுளதென வதைநாடி
அப்பன வனுமோடி யணுகவத் திடர்மேலே
துப்புறழ் குருசொன்று தோன்றுவ தெதிர்கண்டான். (4)
4. மற்றத னருகெய்தி மானத விழியாலே
கொற்றவ னொருசேயக் குருசினி லறையுண்டு
முற்றுகு செஞ்சோரி முழுகிய திருமேனி
குற்றயி ரொடுநையக் கண்டன னொருகோலம் (5)

அக்கணம் வெரிந்மீதுற் றடுவினை நனிதொக்க
 பொக்கணம் விழுந்தொல்லை பன்முறை புரண்டோடிப்
 பக்கலி லுறுமீம்ப் படுகுழி யிடையாழ்ந்து
 புக்குழி தெரியாமற் போயது புதைபட்டே (6)

விஞ்சிய கொடுஞ்சம்மை விழுதலு மறைவாணன்
 நெஞ்சக மகிழ்ந்தியாக்கை நிமிர்ந்துநின் மலதேவின்
 மஞ்சனிங் குதித்தீட்டும் வரம்பில்புண் ணியத்தாலே
 உஞ்சன னளியேனென் றுருகியுள் ளுவந்தேத்தி (7)

7. உருட்டுவாய் வையகத்தை யொருநொடியி லுலகினொடுஞ்
 சுருட்டுவாய் ககனத்தைச் சூழ்சுடரை நிறுத்துவாய்
 திருட்டுவாய் மனத்தினரைத் திரையாழி யிடையமிழ்த்தித்
 தெருட்டுவா யடியரையுள் றிறஞ்செப்பற் பாலதோ. (10)

8. நீதியான் மனுநாச நேருமெனப் பிணைநின்று
 சாதியா லெந்தாயுள் றண்ணளியின் றகையேனும்
 ஆதியா னீபடும்பா டத்தனையு மறிந்துள்ளம்
 பேதியா துனையிங்ஙன் விடுத்ததுவே பெரிதம்மா (13)

9. வாழ்வாராம் நாப்புலையர் வந்துநடு நின்றொருவர்
 தாழ்வாரா மவர்பொருட்டுதர் தாதைமுறை தப்பாமற்
 போழ்வாராம் பட்டையத்தாற் பொன்றியொரு பரமசுதன்
 வீழ்வாரா மீதென்னை வேந்தன்செங் கோன்முறைமை. (14)

10. வானாடு தொழுதிறைஞ்சு மகிமையெலாம் புறநிறுவிக்
 கானாடு மலர்க்குழலோர் கன்னிகருப் பாசயத்தற்
 றானாடு முடலெடுத்திங் குயிர்ப்பலிநேர்ந் துதவினைந்
 ஆநாடற் கெளிதோநின் னன்புநிலை யச்சோவே (15)

11. கைம்மாறு முளகொல்லோ கணிப்பறுநின் பேருதவிக்
கெம்மாவி யுடல்பொருண்மற் றிவையொருமூன் றையுமினே
தம்மானின் னருளுக்கே தக்கணையாச் சமர்ப்பித்தேன்
வெம்மாய வினைதொலைத்துன் வீட்டுலகங் கூட்டுகவே (19)
12. இன்னன துதிபகர்ந் திறைஞ்சு மெல்வையிற்
பொன்னிலத் தவரொரு புனிதர் மூவர்போந்
தன்னவன் வழிப்படிஇ யஞ்சல் நின்வயின்
மன்னுக நஞ்சமா தானமாண் பென்றார். (21)
13. மூவரி லொருவரா முதல்வன் முந்தியுன்
ஜீவனுக் கழிவுசெய் தீய வெவ்வினை
யாவையுந் தொலைத்தன மிடர்ப்ப டேலெனாத்
தாவருங் கருணையிற் சாற்றி னாரரோ. (22)
14. உந்துபே ரன்பினா லுருகி யாங்கவன்
கந்தையைக் களைந்தொரு கவின்கொள் வெள்ளுடை
விந்தையாய்ப் புனைந்தனர் விசித்த வெங்கொடும்
பந்தமிற் றுகநடு நின்ற பண்ணவன். (23)
15. மற்றொரு தூயவர் மகிழ்ந்து வேதியன்
நெற்றியி லொருகுறி நிலவக் கோட்டிவிண்
பற்றுசெந் நெறிதிகழ் பயணப் பத்திரந்
தெற்றென வருளிமற் றீது செப்புவார். (24)
16. செந்நெறி யிதுவெனத் தெரிக்கு மாதலின்
உன்னெறிக் குறுதுணை யாமி தோர்ந்துந்
நன்னெறிப் படிவரு நவையின் றாம்விரைந்
திந்நெறி கடைப்பிடித் தேகற் பாலையால் (25)

17. இவ்வகை மூவரு மெதிர்ந்து தொண்டனுக்
குய்வகை யுவந்தருள் புரிந்தவ் வொல்லையிற்
செவ்விதின் மறைந்தனர் சிந்தை யுள்ளுளே
நைவரு மடியரை நாடு நம்பிரான் (27)

18. கரந்தமை வேதியன் கருதிக் கண்கணீர்
சொரிந்திரு கரந்தலை சூடித் தோத்திரித்
தரந்தைநீத் தகங்களித் தடிய னேனையும்
புரந்தமை யேயருட் புதுமை யென்றனன். (28)

19. இத்தகு சிலுவையை யெய்து முன்னர்யான்
சித்தசஞ் சலச்சுமை சுமந்து தேம்பிய
அத்தனை துயரமு மகன்ற தேய்ஃ
தெத்தனை பெரியபாக் கியமென் றேத்தினான். (30)

20. புல்லிய லுலகமீ யாத பொற்புறு
நல்லியன் மெய்ச்சமா தான நண்ணுமா
றல்லியன் மனத்தெளி வருளிக் காத்தவவ்
வெல்லையில் கருணையை யிதயத் துள்ளினான். (31)

21. காண்டகு மிரும்பினைக் கவருங் காந்தமொத்
தாண்டகை திருவரு ளகத்தை யீர்த்திட
மாண்டகு சாதனம் வகுத்துக் காட்டிய
சேண்டரு நெறிக்கொடு திருமி னானரோ. (32)

- ஹெ.ஆ.கிருட்டிணப் பிள்ளை.

8. தமிழ் விடுதாது

1. பிள்ளைத் தமிழும் முன்னாம் பேராத பல்சூரவர்
வெள்ளத்தினும் மிகுத்தோர் மெய்காப்ப - உள்ளத்து (60)
2. வீரியம் செய்து வினைஒழியவே ராச
காரியம் செய்யும் கவிதையே - பாரில் (61)
3. அரியாசனம் உனக்கே ஆனால் உனக்குச்
சரியாரும் உண்டோ தமிழே - விரிஆவர் (62)
4. திகழ்பா ஒருநான்கும் செய்யுள் வரம்பாகப்
புகழ் பாவினங்கள் மடைபோக்கா - நிகழவே (63)
5. நல்ஏரினால் செய்யுள் நால்கரணத்து ஏர்பூட்டிச்
சொல்லேர் உழவர் தொகுத்து ஈண்டி - நல்லநெறி (64)
6. நாலே விதையா நனிவிதைத்து நாற்பொருளும்
மேலே பலன்பெறச் செய்விக்கும் நாள் - மேலோரில் (65)
7. பாத்தனாகக் கொண்ட பிள்ளைப்பாண்டியன் வில்லி ஒட்டக்
சுத்தன் இவர் கல்லாது கோட்டி கொளும் - சீத்தையரைக் (66)

8. குட்டிச் செவி அறுத்துக் கூட்டித் தலைகள் எல்லாம்
வெட்டிக் களைபறிக்க மேலாய்த் தூர் - கட்டி (67)
9. வளர்ந்தனை பால் முந்திரிகை வாழைக் கனியாய்க்
கிளர்ந்த கரும்பாய் நாளிகேரத்து - இளங்கனியாய் (68)
10. தித்திக்கும் தென் அமுதாய்த் தெள்ளமுதின் மேலான
முத்திக் கனியே என் முத்தமிழே. (69)

9. திருக்குற்றாலக் குறவஞ்சி வசந்தவல்லியின் அழகு கண்ணிகள்

1. இருண்ட மேகஞ்சுற்றிச் சுருண்டு
சுழி எறியும் கொண்டையாள் குழை
ஏறி யாடி நெஞ்சைச் சூறையாடும்
விழிக் கொண்டையாள்.
திருந்து பூமுருக்கின் அரும்புபோ
லிருக்கும் இதழினாள் வரிச்
சிலையைப் போல்வளைந்து பிறையைப்போல்
இலங்கும் நுதலினாள்.
2. அரம்பை தேசவில்லும் விரும்பி
ஆசை சொல்லும் புருவத்தாள் பிறர்
அறிவை மயக்குமொரு கருவம் இருக்கும்
மங்கைப் புருவத்தாள்.
கரும்பு போலினித்து மருந்துபோல்
வடித்த சொல்லினாள் கடல்
கத்துந் திரைகொழித்த முத்து
நிரை பதித்த பல்லினாள்

- திரிகூடராசப்பக் கவிராய